

Publicerad 2010-03-09 16:58 av Marjavaara

Bland molnen är det fest

Tänk om den vackra vårsolen kapar istapparna Och pang! i min hjässa Och sedan seglar min själ upp mot himmelen och min kropp blir övergiven där bland den blöta snön. Ensam men snart hittar någon den och knappar 112

Men själen är långt långt uppe över verkligheten. Bland alla vita moln är det fullrulle. Jag tittar långsamt på alla varelser. Tar i hand med en äldre kvinna

och säger att jag känner igen henne och hon presenterar sig som Astrid.

Sedan tar jag mig två moln längre bort och ser på när en ruffsig knubbis lira gura. Han sjunger om Polaren pär. Jag nickar åt honom och beger mig till nästa moln där en smal sliten figur dansar åt grannens visa. Jag känner igen detta underbett tänker jag och frågar om hans namn. Christer heter jag säger mannen med en lika sliten röst. Men du ska väll inte vara här uppe?

Jo jag sköt aldrig Palme säger han med en blick av ärlighet, jag tar hans svar och svävar över till ett större moln där det sitter kvinnor, män och barn och deras glädje är faan så mycket större här uppe än där nere. Jag frågar en kvinna om tåget smärtade? Hon svarar att det var vart det!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marjavaara med Poeter.se id #27877 innehar upphovsrätten